

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

KATECHEZA 28

WSPÓŁUCZESTNICTWO W OFIERZE

Po wypowiedzeniu szeptem modlitwy: „*Przyjmij nas, Panie, stojących przed Tobą w duchu pokory i z sercem skruszonym...*” kapłan umywa ręce. W uroczystych celebracjach następuje w tym miejscu okadzenie darów, celebransa i całego zgromadzenia.

Następnie kapłan stojąc przed środkiem ołtarza zwrócony do ludu, rozkładając i składając ręce mówi na głos: „**Módlcie się, aby moją i waszą Ofiarę przyjął Bóg, Ojciec wszechmogący**”.

Ofiara jest jedna. Jest to ofiara Jezusa Chrystusa, która dokonuje się niezależnie od każdej i każdego z nas, i jest zawsze taka sama. Nie chodzi zatem o nasze dary, które przynosimy i składamy, ale raczej o nasz udział, współuczestnictwo w jedynej Ofierze Jezusa Chrystusa, o naszą gotowość jako zgromadzenia i poszczególnych członków, aby ta Ofiara spełniła się w nas, z nami. W momencie przygotowania darów prosimy niejako o gotowość, aby Bóg nas samych przemienił, czynił ofiarą przyjemną i godną zaakceptowania przez Niego.

Chociaż ten, kto przewodniczy zgromadzeniu nie jest ponad wszystkimi, lecz jest złączony z całym zgromadzeniem, jest razem z nim, to wyrażenie „*moją i waszą*” podkreśla różnicę pomiędzy kapłaństwem wspólnym a hierarchicznym, podkreśla specyfikę działania kapłana in persona Christi.

Stwierdza ono, że udział w Ofierze jest stosowny do naszego stopnia wtajemniczenia tak przez święcenia, jak i indywidualne zaangażowanie. Nie należy tej formuły zmieniać na wyrażenie „*naszą ofiarę*”. Warto dodać, iż Ojciec Św. Jan Paweł II w Liście wielkoczwartkowym do duchowieństwa z 1980 r. (nr 9) pisze, że „*słowa te mają znaczenie wiążące dla wyrażenia charakteru całej liturgii eucharystycznej i pełni jej treści Boskiej i kościelnej*”.

W odpowiedzi na to wezwanie kapłana wierni odpowiadają: „**Niech Pan przyjmie Ofiarę z rąk twoich na cześć i chwałę swojego imienia, a także na pożytek nasz i całego Kościoła świętego**”.

W tej odpowiedzi ludu mowa jest o jedynej Ofierze Jezusa Chrystusa.

Wypowiadana jest w niej przez całe zgromadzenie swoista aklamacja, wyrażenie zgody, konsensus na to wszystko, co dzieje się na ołtarzu.

Dodajmy jeszcze, że podczas mszy św., którą sprawuje kilku kapłanów bez udziału ludu powyższego dialogu nie ma. Główny celebrans stosuje wtedy formułę: „*Módlmy się, aby Bóg Ojciec wszechmogący przyjął Ofiarę Kościoła na swoją chwałę i za zbawienie całego świata*”. W odpowiedzi na to wezwanie koncelebransi modlą się przez chwilę w ciszy.

